

РЕШЕНИЕ

№ 6721

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6622** по описа за **2020** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. С. П., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. С. срещу решение от 21.01.2020 г., на софийски районен съд, НО, 9-ти състав по НАХД № 5494/2018 г., с което е потвърдено НП № 261171/24.02.2016 г., издадено от зам.-кмета на СО, с което на основание чл. 35, ал.7, т.1 Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО /отм./, на К. С. П. е наложена глоба в размер на 100,00 лв. за извършено на нарушение на чл. 18, ал.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 от същата наредба.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, с което НП е потвърдено, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност и нарушение на материалния закон. Посочва, че нито НП, нито АУАН съдържа място на извършване на нарушението. Счита, че е налице противоречие между правната квалификация, дадена в АУАН и тази от НП. В АУАН са посочени като нарушени всички хипотези на чл. 18, като липсва данни, които да водят на този извод. Твърди, че се касае замаловажен случай и евентуалното приложение на чл. 28 ЗАНН. Освен това намира, че решението на СРС е немотивирано, тъй като не са изложени никакви мотиви относно наведените в жалбата твърдения. Моли за отмяна на решението на СРС и за

отмяна на НП.

В съдебно заседание, не се представлява. В представено становище, чрез пълномощника си адв. С. заявява, че поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът, Столична община, в съдебно заседание се представлява от юк В., която оспорва жалбата и моли за потвърждаване на решението.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

За да състави АУАН № 0261171/05.02.2016 г., контролор по редовността на пътниците в [фирма] установил, че на 05.02.2016 г., около 09.00 ч., К. С. П. от [населено място], пътува в метро, част от градския транспорт на [населено място], без редовен превозен документ по смисъла на чл.9 и чл.10, вр. чл. 11 и чл. 12 Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО. Нарушението е установено след спирка Ж. К., с посока М., в района на Метро от контролорите по редовността на пътниците към [фирма], които извършвали проверка на пътуващите в метрото. Актът е съставен в присъствието на В. К. очевидец, която се е подписала за това. Актът е съставен в присъствието на нарушителя, който го получил е срещу подпис.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка, зам.-кмета на СО, съставил НП № 261171/24.02.2016 г. В НП е описана и възприета, изложената в АУАН фактическа обстановка, а именно, че К. С. П. е извършила констатираното в АУАН нарушение, като пътувал в метро, на 05.02.2016 г., около 09,00 ч. без редовен превозен документ, с което е нарушила разпоредбите на чл. 18, т.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 НРУПОГТТСО. Поради това, на П. е наложена глоба от 100 лв.

НП не е връчено редовно на П..

По делото е приложена заповед № РД-09-44/07.04.2016 г., с която изпълнителният директор на [фирма] е упълномощил контролори по редовността на пътниците от [фирма] да осъществяват контрола по редовността на пътниците в обществения транспорт и да съставят актове за установяване на административни нарушения. Сред упълномощените лица е актосъставителя Ц. М., под № 234.

Представена е и заповед № СО-РД09-958/01.11.2013 г. на кмета на СО, с която е възложено на зам.-кмета на СО Л. Х. да изпълнява функциите на административнонаказващ орган по преписки, образувани въз основа на съставени АУАН по Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО като издава НП.

С разпоредане от 18.04.2018 г., поставено по настоящето дело, СРС е прекратил производството по делото, като е приел жалбата за просрочена.

С определение № 3728/14.06.2018 г., постановено по н.а.х.д. № 5553/2018 г. по описа на АССГ, съдът е отменл разпореждането за прекратяване и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитан актосъставителя.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение от 21.01.2020 г. по НАХД № 5494/2018 г., с което е потвърдил

НП № 261171/24.02.2016 г., издадено от зам.-кмета на СО, с което на К. С. П. е наложено наказание глоба в размер на 100,00 лв. за нарушение на чл. 18, т.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 НРУПОГТТСО, а именно, че е пътувал в метрото, част от градския транспорт на [населено място] без редовен превозен документ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение от решение от 21.01.2020 г. по НАХД № 5494/2018 г., с което СРС, 9-ти състав е потвърдил оспореното от наказаното лице НП № 261171/24.02.2016 г., с което на П. е наложена глоба за нарушение на чл. 18, т.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 НРУПОГТТСО.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от К. С. П. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

АУАН е издаден от компетентен орган - контролор в [фирма], упълномощен по съответния ред, за което са представени доказателства. Оспореното НП е издадено от зам.-кмета на СО, за чието упълномощаване са представени съответните доказателства, и по-конкретно заповед № СО-РД09-958/01.11.2013 г. на кмета на СО. Органът, който има право да издава НП на нарушения на НРУПОГТТСО, е кмета на СО или упълномощено от него лице. Предвид заповедта за изрично упълномощаване, съдът приема, че оспореното НП е издадено от компетентен орган. При издаването на АУАН и НП е спазен процесуалния ред за това. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН за издаване на двата акта. Но към настоящия момент е изтекъл срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /ТП № 1/27.02.2015г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/. По този въпрос, настоящият касационен състав ще изложи мотиви по-долу, след като разгледа законосъобразността на оспореното решение и НП.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, а оспореното решение неправилно и незаконно.

За да постанови решението си районният съд е приел, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, че на 02.05.2016 г., около 09,00 ч. К. С. П. пътувала в

метро, в [населено място], като след спирка Ж. К., с посока М., в района на Метро, пътува без валидиран превозен документ. Отказал да заплати карта за еднократно пътуване от контрольора, поради което му бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. Въз основа на АУАН било издадено процесното НП. От правна страна, районният съдът е потвърдил НП като е го е приел за правилно, а извършеното нарушение за доказано.

Административен съд София - град, IV-ти касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно.

Съдът намира, че е налице противоречие между НРУПОГТТСО и ЗАвтП, поради което НП неправилно е постановено на основание Наредбата. Съгласно чл. 101 от З., в редакцията му след изменението с ДВ бр. 9/2017 г., пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба от 10,00 лв. до 50,00 лв. - за превози по общинските транспортни схеми, 50 лв. - за междуселищни превози 300 лв. - за международни превози. Санкцията за пътуване без билет е предвидена в закон. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид - „глоба”. Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвтП - чл. 15, ал. 3 от ЗНА. Следва да се има предвид, че ЗАвтП е относим и към превозите по общинските транспортни схеми. В този смисъл, предвид разпоредбите на ЗНА, приложим е нормативния акт, а не поднормативния такъв. Освен това, действително с разпоредбите на ЗМСМА, общинските власти могат да определят условията и реда за пътуване по маршрутите на обществения градски транспорт на територията на съответната община. В закона не са делегирани контролни правомощия във връзка с реда за осъществяване на обществения превоз на пътници, поради което и органите на местните власти нямат право да приемат санкционни норми. За допуснатите нарушения важат разпоредбите на ЗАвтП.

Посоченото противоречие изобщо не е констатирано в оспореното решение.

Дори да се приеме, че нарушението може да бъде установено и санкционирано по реда на подзаконов нормативен акт, какъвто е НРУПОГТТСО, то съдът намира отново основание за отмяната на НП, което основание също не е констатирано в оспореното решение на СРС. Не е налице тъждественост между установеното в АУАН нарушението и описаното в НП.

Тук следва да се направи уточнение, че приложима към настоящия казус е НРУПОГТТСО, приета с Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., и отменена с Решение № 178 по Протокол № 51 от 05.04.2018 г., тъй като същата е приложима към датата на извършване на нарушението – 01.02.2018 г. Нова НРУПОГТТСО е приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. и не е приложима към нарушение извършено преди нейното приемане.

Нарушението е подведено под определена норма в АУАН и под по-стеснителна такава в НП, т.е., разпоредбата на чл. 18, т. 1 от Наредбата съдържа три предложения (б. „а”, б. „б”, б. „в”), но в НП не е посочено коя от тях е нарушена. И в АУАН и в НП са подчертани и трите подточки на чл. 18, т. 1. Чл. 18, т. 1, буква „а” предвижда, че пътниците следва да притежават редовен превозен документ до слизането си в района

на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото. В посочената санкционна разпоредба – чл. 35, ал. 7, т. 1 е предвидено, че в случаите, посочени в чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от наредбата и в случаите на чл. 35, ал. 3 от наредбата /отм./ санкцията е 100 лв., съгласно приложимата редакция. Посочените като нарушени разпоредби на чл. 34, ал. 3 и чл. 35, ал. 1 не предвиждат като самостоятелно нарушение пътуване с нередовен превозен документ.

В случай, че контролните органи по редовността на пътниците установят пътник, който пътува без редовен превозен документ, на пътника следва да се предложи да закупи билет за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците на стойност двадесет пъти по-висока от цената на билета за еднократно пътуване /20,00 лв. към момента на установяване на нарушението/. Билетът се валидира от контролора и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство, съгласно чл. 35 ал.1 от Наредбата. Т.е., за съставомерността на деянието по чл. 35, ал. 1 е необходимо да е констатиран отказ на пътника да закупи от контролора по редовността на пътниците карта за еднократно пътуване или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител. В АУАН е посочено, че пътникът е отказал да закупи „КПК“, без да е ясно какво означава това, а в НП изобщо такова нарушение не е описано, т.е. не е описано, че отказва да закупи билет за еднократно пътуване, а само че пътува без редовен превозен документ. В същото време поведението на нарушителя е квалифицирано като осъществило състава на чл. 35, ал. 1 и именно на това основание е ангажирана и административнонаказателната му отговорност. В случая не може да се приложи разпоредбата на чл. 53, ал.2 ЗАНН, според която НП има санираща за АУАН сила. Това е така, тъй като липсата на отказ за закупуване на билет е констатирано в АУАН, но не и в НП. Безспорно е налице разминаване между описанието на нарушението и описанието на законните разпоредби, които са нарушени, поради което не може да се направи извод за доказаност на административното обвинение – както на факта на извършване на деянието, така и на обстоятелствата, при които то е извършено.

Като не е достигнал до тези изводи, а е приел оспореното пред него НП за правилно, СРС, 9-ти състав е постановил неправилно съдебно решение, което следва да се отмени, като бъде отменено и НП.

Освен изложеното, дори да се приеме, че нарушението е безспорно установено и санкционирано правилно, то към настоящия момент е изтекла абсолютната погасителна давност за това нарушение и същото е погасено по давност. Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Цитираната разпоредба намира приложение и в производството по ЗАНН на основание чл. 11 от ЗАНН и с оглед т. 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК следва да се прилага във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК или в случая абсолютната погасителна давност е 4 години и половина, считано от датата на довършване на деянието /чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН/. Препращането по чл.11 ЗАНН е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност – и за тези по глава II НК, така и за тези по глава IX, в т.ч. за давността по чл.79, ал.1, т.2 НК. С изтичането ѝ по закон се изключва и административнонаказателното преследване, и отговорността по чл.6 ЗАНН, тъй като

извън него същата не може да се осъществява. Тоест давността като обстоятелство, което погасява преследването на дееца и така юридически препяства административното му наказване, попада в обхвата на препращането по чл.11 ЗАНН. Изтичането на абсолютния давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 във вр.с чл.81, ал.3 НК, във вр.с чл.11 ЗАНН е заличило процесното деяние като основание за налагане на имуществената санкция за извършено нарушение по чл. 142, ал. 4 КТ, поради което тази инстанция не е овластена да проверява дали е извършено или не от обективна страна. В конкретния случай нарушението е извършено на 05.02.2016 г., а давностния срок е изтекъл на 05.08.2020 г. Към датата на издаване на НП давностния срок не е бил изтекъл, както и към датата на постановяване на решението от СРС, но към настоящето решението, да, а съдът е длъжен да съобрази този факт към датата на постановяване на своя акт.

Въпреки изтеклата погасителна давност, доколкото съдът приема, че НП е незаконосъобразно на друго основание, то същото следва да се отмени, а не да бъде прекратено производството.

По разноските.

Процесуалният представител е направил искане за присъждане на разноски, както пред СРС в размер на 600,00 лв., така и направените при оспорване на разпореждането, с което делото е било прекратено, в размер на 200,00 лв. и направените разноски пред настоящата съдебна инстанция в размер на 300,00 лв, всички за адвокатско възнаграждение. Предвид изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 63, ал.5 ЗАНН /нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г./, такива се дължат. Същите са своевременно поискани, представен е списък на разноските по чл. 80 ГПК, както и доказателства, че са заплатени.

По изложените съображения, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 21.01.2020 г. по НАХД № 5494/2018 г. на софийски районен съд, НО, 9-ти състав и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ НП № 261171/24.02.2016 г., издадено от зам.-кмета на СО, с което на основание чл. 35, ал.7, т.1 Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО /отм./, на К. С. П. от [населено място] е наложена глоба в размер на 100,00 лв. за извършено на нарушение на чл. 18, ал.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 от същата наредба.

ОСЪЖДА Столична община **ДА ЗАПЛАТИ НА** К. С. П., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 1 100,00 лв., направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

